

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางวากยสัมพันธ์ในการสร้าง คณานุประโยคภาษาเกาหลีของผู้เรียนชาวไทยระดับต้น

นภัสร เกษศรี*

Received: 16 May 2023

Revised: 11 August 2023

Accepted: 15 August 2023

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการสร้างคณานุประโยคภาษาเกาหลีของผู้เรียนชาวไทยระดับต้น เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามชนิดรวมประโยคและแปลประโยคจากผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยระดับต้นจำนวน 35 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยระดับต้นสร้างประโยคประเภทที่กรรมของประโยคหลักเป็นประธานของประธานย่อย (OS) ได้ถูกต้องมากกว่าประเภทที่ประธานของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (SO) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับทฤษฎีความยากต่อการรับรู้ (Perceptual Difficulty Hypothesis) 2) ข้อผิดพลาดทางวากยสัมพันธ์ในการสร้างคณานุประโยคภาษาเกาหลีของผู้เรียนชาวไทยระดับต้นแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ ข้อผิดพลาดเรื่องลำดับคำในประโยคและข้อผิดพลาดเรื่องคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ ข้อผิดพลาดเช่นนี้ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยระดับต้นยังขาดความรู้ในเรื่องของวากยสัมพันธ์ในคณานุประโยคภาษาเกาหลี ทั้งเรื่องการหาส่วนหลักของประโยคและคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์

บทความวิจัย

บทคัดย่อ

คำสำคัญ

คณานุประโยคภาษาเกาหลี;
ข้อผิดพลาด;
ผู้เรียนชาวไทยระดับต้น;
ความยากต่อการรับรู้

* อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาเกาหลี ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ติดต่อได้ที่: napassorn.kes@ku.th

Analysis of Syntactic Errors in Korean Relative Clause Produced by Beginning Thai Learners

Received: 16 May 2023

Revised: 11 August 2023

Accepted: 15 August 2023

Napassorn Kessri*

The purpose of this research is to analyze the syntactic errors in Korean relative clauses produced by beginning Thai learners. The data from 35 Thai universities are elicited through two tasks: a sentence combination task and a Thai-Korean translation task. The overall results indicate that 1) beginning Thai learners are able to produce Object-Subject (OS) type more correctly than Subject-Object (SO) type with statistical significance. This is in line with the Perceptual Difficulty Hypothesis (PDH) which proposes that the OS type is more difficult to be produced than the SO. 2) Syntactic errors in Korean relative clauses produced by beginning Thai learners can be divided into 2 types: sentence's word order errors and case marker's errors. This analysis suggests beginning Thai learners lack Korean relative clause's syntax knowledge in finding both the matrix clause and grammatical marker.

Research Article

Abstract

Keywords

Korean relative clause;
errors;
beginning Thai learners;
perceptual difficulty

* Lecturer, Korean Language Section, Department of Eastern Languages, Faculty of Humanities, Kasetsart University, e-mail: napassorn.kes@ku.th

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสร้างคุณูปการประโยคมีความสำคัญต่อการศึกษารายภาษาต่างประเทศในฐานะภาษาที่ 2 เพราะเป็นโครงสร้างที่มีความซับซ้อนและสามารถวัดได้ว่าผู้เรียนภาษานั้นมีความเข้าใจในโครงสร้างประโยคแท้จริงมากเพียงใด เนื่องจากต้องใช้ความรู้ในการพิจารณาส่วนหลักและส่วนรองของประโยค ตลอดจนการใช้คำขยายให้ถูกต้อง ดังที่ซอแจซุก (Suh, 2011, p. 190) กล่าวว่าเป้าหมายส่วนใหญ่ของงานวิจัยเกี่ยวกับคุณูปการประโยคคือการวัดผลพัฒนาการความรู้ของผู้เรียนภาษา โดยพิจารณาจากการสร้างคุณูปการประโยคที่มีความหลากหลาย หรือสร้างคุณูปการประโยคที่มีความซับซ้อน ยูฟางซาง (Chang, 2004) กล่าวว่า มีงานวิจัยหลายฉบับพิจารณาว่าทฤษฎีการสืบค้นข้ามภาษา (cross-linguistic) ส่งอิทธิพลต่อการรับรู้คุณูปการประโยค ความแตกต่างของคุณูปการประโยคของทั้งสองภาษาส่งผลต่อการรับรู้ของผู้เรียนชาวจีน ในขณะที่เตียนกั้นซาคเตอร์ (Schachter, 1974) ศึกษาวิจัยข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวเปอร์เซีย อารบิก จีน และญี่ปุ่น พบว่าผู้เรียนชาวจีนและญี่ปุ่นสามารถสร้างคุณูปการประโยคได้ถูกต้องน้อยกว่าผู้เรียนชาวเปอร์เซียและอารบิกอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจากโครงสร้างคุณูปการประโยคของภาษาแม่และภาษาเป้าหมายมีความแตกต่างกันหลายประการ

จากงานวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าภาษาแม่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย เมื่อพิจารณาคุณูปการประโยคของภาษาไทยและภาษาเกาหลีดังต่อไปนี้

- 1) 어제 만났던 남자가 나를 좋아한다.

Yesterday-ADV¹ meet-REL man-NOM me-ACC like-PRES-DEC

ผู้ชายที่เจอเมื่อวานชอบฉัน

- 2) ผู้ชายที่เจอเมื่อวานชอบฉัน

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาเกาหลีต่างกัน อันเนื่องมาจากลำดับของคำนามและอนุประโยคขยายคำนามในข้อที่ 1) ต่างกับภาษาไทยในลักษณะที่ส่วนขยายอนุประโยคที่ว่า “어제 만났던 (ที่เจอเมื่อวาน)” นำหน้าคำว่า “남자 (ผู้ชาย)” ที่เป็นคำนามอันเป็นประธานของประโยคหลัก โครงสร้างของภาษาดังกล่าวสามารถอธิบายด้วยลักษณะของภาษาเกาหลีที่เป็นแบบภาษาคำหลักอยู่ท้าย (Head final language) คำหลักในที่นี้ หมายความว่าถึง กริยาหลักของประโยคจะอยู่ท้ายสุด หรืออนุประโยคขยายคำนามจะอยู่ด้านหน้าคำนามหลัก อนึ่ง โครงสร้างของภาษาเกาหลีจะกำหนดให้ภาคแสดงหลักของประโยคอยู่ท้ายสุด ส่วนกรรมหรือส่วนเติมเต็มจะอยู่ตรงกลางระหว่างประธานกับภาคแสดง แต่วอนแฮยอง (원혜영, 2013, p. 151) กล่าวว่า ในบางกรณีที่ต้องการเน้นย้ำองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งสามารถย้ายองค์ประกอบนั้นมาที่ด้านหน้าของประโยคได้ แต่ไม่ควรย้ายองค์ประกอบนั้นไปอยู่ด้านหลังของภาคแสดงหลักไม่ว่าในกรณีใดๆ ทั้งสิ้น ในทางกลับกัน ภาษาไทยเป็นภาษาคำหลักอยู่หน้า (Head initial language) เห็นได้จากคำกริยาที่เป็นคำหลักอยู่หน้าคำที่เป็นกรรม หรือคำนามหลักนำหน้าอนุประโยคขยายคำนาม ดังนี้ จึงกล่าวได้ว่าภาษาไทยและภาษาเกาหลีมีความแตกต่างกันจนอาจนำมาซึ่งความสับสนของผู้เรียนชาวไทยระดับต้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณูปการประโยค (Relative

¹ ทุกคำจะมีสัญลักษณ์แสดงความสัมพันธ์ในประโยคกำกับไว้ ได้แก่ ADV (Adverb) หมายถึง กริยาวิเศษณ์ REL (Relativization) หมายถึง การทำให้เป็นประพันธสรรพนาม NOM (Nominative case) หมายถึง กรรตุการก ACC (Accusative case) หมายถึง กรรมการก PRES (Present tense) หมายถึง การแสดงกาลปัจจุบัน และ DEC (Declarative) หมายถึง ประโยครูปแบบบอกเล่า

Clause) เพราะจากตัวอย่างในข้อที่ 1 โครงสร้างจะแตกต่างกับภาษาไทยโดยสิ้นเชิง ทั้งการลำดับคำนามหลักและอนุประโยคขยายคำนาม รวมถึงการลำดับกริยาของประโยคหลักไว้ท้ายสุดตามโครงสร้างของภาษาเกาหลี

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาประเด็นที่ว่าโครงสร้างของประโยคหลักและคุณาประโยคในแต่ละลักษณะมีความสัมพันธ์ต่อข้อผิดพลาดในการสร้างคุณาประโยคอย่างไร โดยพิจารณาจากข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจริงจากการสร้างคุณาประโยคของผู้เรียนและนำมาวิเคราะห์ในเชิงสถิติ เพื่อแจกแจงเป็นประเด็นปัญหาในเรื่องของข้อผิดพลาดต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการสร้างคุณาประโยคภาษาเกาหลีของผู้เรียนชาวไทยระดับต้น

3. ทบทวนวรรณกรรม

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้สามารถแยกประเภทข้อผิดพลาดอันสามารถนำไปสู่การวิเคราะห์สาเหตุข้อผิดพลาด ตลอดจนสามารถแก้ไขแต่ละองค์ประกอบของประโยคได้อย่างถูกต้อง ทั้งประเด็นของการใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ ดังที่งานวิจัยของดูเลย์ เบิร์ทและแครชเชิน (Dulay, Burt, & Krashen, 1982) มีการจำแนกข้อผิดพลาดของผู้เรียน เช่น การแบ่งประเภทข้อผิดพลาดทางภาษาศาสตร์ (สัทศาสตร์ วิทยาหน่วยคำ ฯลฯ) หรือข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างพื้นผิว (Surface strategy taxonomies) อันประกอบไปด้วยการละคำ (Omission) การเพิ่มคำ (Addition) การเลือกใช้รูปแบบผิด (Misformation) และการลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering)

นอกจากนี้ยังพบงานวิจัยของซองจียอน (성지연, 2010) ซองจียอน (성지연, 2012) และฮยอกมีพยองและซองจงซอน (혁미평·홍중선, 2016) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างคุณาประโยคในภาษาเกาหลีของผู้เรียน เช่น ซองจียอน (성지연, 2010) ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการสร้างอนุประโยคของผู้เรียนชาวเกาหลี กรณีศึกษาข้อผิดพลาดในการแทนที่ (Replacement Errors) โดยพิจารณาการสร้างอนุประโยคคำนาม คุณาประโยคและอนุประโยคแสดงการถ่ายทอด ผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดในการแทนที่ (Replacement Errors) เกิดจากการที่ผู้เรียนแยกประเภทของอนุประโยคไม่ได้ เช่น แทนที่จะใช้อนุประโยคคำนาม กลับใช้คุณาประโยคแทน ข้อผิดพลาดนี้เกิดจากผู้เรียนไม่เข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาเกาหลี ดังนี้ ซองจียอน (성지연, 2010) จึงเสนอแนะว่ามีความจำเป็นให้สอนเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาเกาหลีเพื่อให้ผู้เรียนทราบถึงข้อจำกัดทางวากยสัมพันธ์ เช่นเดียวกับซองจียอน (성지연, 2012, p. 141) ที่ชี้ให้เห็นปัญหาที่ผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะชนิดของคำและหน้าที่ของคำได้ เช่น ไม่ทราบว่าคำชนิดใดสามารถขยายคำนามหรือภาคแสดงได้ หรือไม่ทราบว่านามาประโยคที่ทำหน้าที่เหมือนกรรมต้องอยู่หน้าภาคแสดงหรือไม่ จึงเสนอแนะให้สอนเรื่องการวางตำแหน่งอนุประโยคในตำแหน่งที่เหมาะสมก่อนที่จะสอนในหัวข้ออื่น เช่น กาลหรือความหมายในการใช้ นอกจากนี้ ฮยอกมีพยองและซองจงซอน (혁미평·홍중선, 2016) ได้ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการใช้คุณาประโยคภาษาเกาหลีของผู้เรียนชาวจีน โดยผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนสามารถใช้ปัจจัยสร้างอนุประโยคขยายนาม (Adnominal suffix) ได้

อย่างถูกต้อง แต่ไม่สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ของกาลระหว่างประโยคหลักกับอนุประโยคได้ จึงไม่สามารถใช้ปัจจัยสร้างอนุประโยคขยายนามได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ยังมีข้อผิดพลาดเกี่ยวกับประเภทของคณานุประโยค เช่น 관계관형절 (Adnominal relative clause) หรือ 보문관형절 (Adnominal complement clause) อันเนื่องมาจากเงื่อนไขการเกิดร่วมทางวากยสัมพันธ์ (Selectional restriction) จึงเสนอแนะให้สอนเกี่ยวกับการพิจารณาอนุประโยคแต่ละชนิดว่ามีค่านามหลักอยู่ตำแหน่งใด

นอกจากงานวิจัยที่วิเคราะห์เกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการสร้างคณานุประโยคของผู้เรียนภาษาเกาหลีข้างต้นแล้ว ชุติมณีน เกษมณี (Kesmanee, 2013) และรัตนธิดา พัฒนวงศ์ (รัตนาทิศา พัฒนวงศ์, 2022) ได้วิจัยเกี่ยวกับการสร้างคณานุประโยคภาษาเกาหลีของผู้เรียนชาวไทย โดยชุติมณีน เกษมณี (Kesmanee, 2013) ได้วิจัยเกี่ยวกับทักษะการใช้ปัจจัยรูปขยายนาม (Adnomial suffix) ของผู้เรียนชาวไทย แล้วพบว่าการใช้ปัจจัยสร้างอนุประโยคขยายนามแบบอดีตกาล “-던”, “-았/었/였-던”, “V-(으)ㄴ” มีผิดพลาด 2 ประการ คือ การที่ผู้เรียนไม่เข้าใจความแตกต่างทางไวยากรณ์ของแต่ละปัจจัยและการที่ผู้เรียนไม่เข้าใจบริบทในแต่ละสถานการณ์ในประโยค อีกทั้งงานวิจัยของรัตนธิดา พัฒนวงศ์ (รัตนาทิศา พัฒนวงศ์, 2022) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายของภาษาของผู้เรียนที่ปรากฏในการแสดงกาลในอนุประโยคขยายค่านามของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาเกาหลี พบว่านักเรียนไทยสามารถใช้ปัจจัยสร้างอนุประโยคขยายค่านามในกิจกรรมที่อิงบริบทส่วนอื่นในประโยคได้มากกว่ากิจกรรมที่ต้องสร้างประโยคเองทั้งหมด และพบว่านักเรียนสามารถใช้ปัจจัยสร้างอนุประโยคขยายค่านามได้ถูกต้อง เมื่อประโยคหลักและอนุประโยคเป็นกาลเดียวกัน

งานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นเป็นงานวิจัยที่วิเคราะห์เกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการสร้างคณานุประโยคภาษาเกาหลีในเชิงวิทย์หน่วยคำ (Morphology) กล่าวคือ เป็นงานวิจัยที่วิเคราะห์ว่าผู้เรียนเข้าใจชนิดของคำในประโยคหรือไม่ เช่น การที่ผู้เรียนขาดความรู้ที่ว่าคำชนิดใดสามารถขยายคำชนิดใดได้ หากแต่งานที่วิเคราะห์ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการสร้างคณานุประโยคในเชิงวากยสัมพันธ์ (Syntax) ยังพบน้อย อนึ่ง ทฤษฎีที่สามารถอธิบายเกี่ยวกับการสร้างคณานุประโยคที่ผลเป็นที่ประจักษ์ ได้แก่ ทฤษฎีความยากต่อการรับรู้ (PDH) ของคุโน (Kuno, 1974) ที่ว่าด้วยเรื่องของการใช้เกณฑ์ตำแหน่งของคณานุประโยคว่ามีผลต่อความยากในการสร้างประโยค ซึ่งคุโน (Kuno, 1974) กล่าวว่า คณานุประโยคที่แทรกอยู่กลางประโยคหลัก (Center-embedded RC) สร้างยากกว่าคณานุประโยคที่แทรกอยู่ด้านขวาของประโยคหลัก (Right-embedded RC) และต่อมาอิซุมิ (Izumi, 2003) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างคณานุประโยคประธานและกรรมตรงของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ผลการวิจัยของการทดสอบการรวมประโยคออกมาว่า ประเภทของคณานุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นกรรมในประโยคหลักสามารถสร้างได้ง่ายกว่าประเภทของคณานุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นประธานในประโยคหลัก ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานของคุโน (Kuno, 1974) ในขณะที่ชเวอินจี (최은지, 2022, p. 257) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการทดสอบทฤษฎีความยากต่อการรับรู้ (PDH) ในพัฒนาการการสร้างคณานุประโยคของผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวจีน อันแบ่งออกได้เป็นลักษณะดังต่อไปนี้

- 1) SS: [프랑스어를 잘 하는] 그는 친절하다.

(เขาที่เก่งภาษาฝรั่งเศสนั้นใจดี)

ประโยคหลัก: 그는 친절하다. (S) (เขาใจดี)

คณานุประโยค: 그는 프랑스어를 잘 한다. (S) (เขาเก่งภาษาฝรั่งเศส)

2) SO: [내가 만난] 그는 친절하다.

(เขาที่ฉันเจอนั้นใจดี)

ประโยคหลัก: 그는 친절하다. (S) (เขาใจดี)

คุณานุกรประโยค: 내가 그를 만났다. (O) (ฉันเจอเขา)

3) OS: 나는 [프랑스어를 잘하는] 그를 만났다.

(ฉันเจอเขาที่เก่งภาษาฝรั่งเศส)

ประโยคหลัก: 나는 그를 만났다. (O) (ฉันเจอเขา)

คุณานุกรประโยค: 그는 프랑스어를 잘한다. (S) (เขาเก่งภาษาฝรั่งเศส)

4) OO: 나는 [진희가 좋아하는] 그를 만났다.

(ฉันเจอเขาที่ฉันชื่นชอบ)

ประโยคหลัก: 나는 그를 만났다. (O) (ฉันเจอเขา)

คุณานุกรประโยค: 진희가 그를 좋아한다. (O) (ฉันชื่นชอบเขา)

ผลวิจัยของชเวอินจี (최은지, 2022, p. 275) ชี้ว่าเมื่อวิเคราะห์จากความถี่ในการสร้างคุณานุกรประโยคและข้อผิดพลาดในแต่ละช่วงเวลาของผู้เรียนชาวจีน ประโยคในลักษณะ SS, OS สามารถสร้างได้ง่ายกว่า SO, OO เห็นได้ว่าเมื่อคำนามหลักของคุณานุกรประโยคทำหน้าที่เป็นประธาน (SS, OS) จะสร้างได้ง่ายกว่ากรณีที่ทำหน้าที่เป็นกรรม (SO, OO) สอดคล้องกับทฤษฎีความยากต่อการรับรู้ (PDH) ที่อิชูมิ (Izumi, 2003) เสนอไว้ อีหนึ่ง ลักษณะการเรียงประโยคของภาษาจีนและภาษาไทยเป็นลักษณะ SVO เช่นเดียวกัน จึงควรค่าแก่การศึกษาว่าผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยก็มีความยากต่อการรับรู้คุณานุกรประโยคไปในทิศทางเดียวกับงานวิจัยที่มีผู้เรียนชาวจีนเป็นกลุ่มเป้าหมายหรือไม่

งานวิจัยเกี่ยวกับความยากต่อการรับรู้ที่กล่าวมาข้างต้น แม้จะมีการวิจัยในผู้เรียนภาษาเกาหลีแล้ว หากแต่เป็นผู้เรียนชาวจีน แต่ยังไม่พบงานวิจัยที่วิเคราะห์โดยทฤษฎีนี้ในผู้เรียนชาวไทยระดับต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจมุ่งประเด็นศึกษาไปที่ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับวากยสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในลักษณะประโยคต่างๆ ทั้ง 4 ลักษณะตามที่คุโนะ (Kuno, 1974) ได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับความยากต่อการรับรู้ (PDH) ในเรื่องของคุณานุกรประโยค แต่มีใช่เป็นการสนับสนุนทฤษฎีที่ผ่านมา เนื่องจากผู้วิจัยจะวิเคราะห์เพิ่มเติมว่าแต่ละลักษณะของประโยคมีข้อผิดพลาดอย่างไรบ้าง เช่น ข้อผิดพลาดเรื่องคำบ่งชี้หรือข้อผิดพลาดเรื่องลำดับคำ โดยไม่มุ่งประเด็นศึกษาเรื่องการใช้กาลหรือความหมาย ตามที่ซองจียอน (성지연, 2012, 141) เสนอแนะในงานวิจัยว่า การสอนคุณานุกรประโยคภาษาเกาหลีให้ผู้เรียนนั้นควรสอนตำแหน่งในการวางคุณานุกรประโยคก่อนที่จะสอนเกี่ยวกับเรื่องการผันวิภัติปัจจัยเรื่องกาล เนื่องจากผลการวิจัยของซองจียอน (성지연, 2010) แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนขาดความเข้าใจเรื่องโครงสร้างการใช้ส่วนขยายของประโยคมากที่สุด การแบ่งประเภทของข้อผิดพลาดจะปรับจากเกณฑ์ของโซซอลฮยอน (조철현, 2002) เนื่องจากมีการกำหนดประเภทการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหัวข้อที่สำคัญทางภาษาศาสตร์ เช่น คำศัพท์ คำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ การเรียงคำในประโยค อีกทั้งในแต่ละหัวข้อมีการวิเคราะห์แบ่งย่อยตามข้อผิดพลาดทางภาษาศาสตร์ เช่น การละคำ (Omission) การเพิ่มคำ (Addition) การลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) นอกจากนี้ผู้วิจัยจะเพิ่มหัวข้อแยกย่อยที่เป็นปัญหาเฉพาะของผู้เรียนชาวไทยระดับต้น

4. วิธีการดำเนินการวิจัย

4.1 ขอบเขตของการวิจัย

4.1.1 ขอบเขตเกี่ยวกับเนื้อหาที่ศึกษา

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการสร้างคุณูประโยคภาษาเกาหลีของผู้เรียนชาวไทยระดับต้น โดยมุ่งประเด็นศึกษาไปที่ข้อผิดพลาดเรื่องคำบ่งชี้และข้อผิดพลาดเรื่องลำดับคำ ตามประเภทที่โซฮอลฮยอน (조철현, 2002) จำแนกไว้ อันเป็นขอบเขตการศึกษาทางวากยสัมพันธ์ ซึ่งควบคุมตัวแปรอื่นๆ ไว้เพื่อไม่ให้สับสนต่อการวิเคราะห์ ดังนี้

- 1) การกำหนดปัจจัยแสดงกาลของการสร้างอนุประโยคขยายนามให้เป็นรูปอดีตทั้งหมด
- 2) การกำหนดปัจจัยแสดงกาลท้ายประโยคให้เป็นรูปอดีตทั้งหมด
- 3) การไม่วิเคราะห์ในส่วนข้อผิดพลาดในการผันภาคแสดงผิด
- 4) การกำหนดคำศัพท์เพื่อการสร้างประโยค
- 5) การกำหนดภาคแสดงในแต่ละลักษณะประโยค ได้แก่ ภาคแสดงที่มีอาร์กิวเมนต์ 1 ตัว (กริยาแสดงสภาพ) และภาคแสดงที่มีอาร์กิวเมนต์ 2 ตัว (กรรมกริยา)
- 6) การกำหนดให้คุณูประโยคทำหน้าที่ขยายเฉพาะประธานหรือกรรมตรงในประโยคเท่านั้น

ตัวแปรควบคุมข้างต้นในข้อ 1-3 เป็นการศึกษาในประเด็นของข้อผิดพลาดเรื่องการเติมวิภัติปัจจัย ซึ่งไม่ใช่ประเด็นทางวากยสัมพันธ์ที่เกี่ยวกับโครงสร้างประโยคโดยรวม จึงไม่มุ่งประเด็นศึกษา ส่วนข้อ 4 เป็นการควบคุมตัวแปรเพื่อให้ผู้เรียนไม่มีปัญหาในการเลือกใช้คำศัพท์ และข้อ 5 ที่เป็นการกำหนดภาคแสดงในแต่ละลักษณะประโยคให้มีเพียงแค่ 3 ชนิดเท่านั้น เพื่อทดสอบว่ามีอิทธิพลต่อการสร้างประโยคหรือไม่ และที่สำคัญที่สุดได้แก่ ข้อ 6 ที่เป็นการกำหนดประเด็นศึกษาเพียงแค่คุณูประโยคที่ทำหน้าที่ขยายเฉพาะประธานหรือกรรมตามทฤษฎีความยากต่อการรับรู้ (PDH) ที่กล่าวไปข้างต้น ดังนั้น ผู้วิจัยนำเพียงชนิดของคุณูประโยคขยายประธานและกรรมมาเป็นขอบเขตในการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ กรรมของประโยคหลักที่เป็นประธานในประโยคย่อย (OS) กรรมของประโยคหลักที่เป็นกรรมในประโยคย่อย (OO) ประธานของประโยคหลักที่เป็นประธานในประโยคย่อย (SS) และประธานในประโยคหลักที่เป็นกรรมในประโยคย่อย (SO) สอดคล้องกับสมมติฐานของคุโน (Kuno, 1974) ตามทฤษฎีสมมติฐานความยากต่อการรับรู้ (Perceptual Difficulty Hypothesis) เพื่อวิเคราะห์ว่าข้อผิดพลาดของลักษณะประโยคแต่ละประเภทมีข้อผิดพลาดทางวากยสัมพันธ์อย่างไร

4.1.2 ขอบเขตด้านประชากร

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามรวมทั้งสิ้น 35 คน ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเป็นนิสิตระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ อายุระหว่าง 18-23 ปี ที่เรียนภาษาเกาหลีเป็นวิชาโท ตั้งแต่รายวิชาภาษาเกาหลี 3 ขึ้นไป อันเทียบเท่าเนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาเกาหลีของมหาวิทยาลัยแห่งชาติโซล เล่ม 2A หรือหนังสือเรียนภาษาเกาหลีของมหาวิทยาลัยสตรีอีฮวา 2-1 เนื่องจากเป็นรายวิชาภาษาเกาหลีระดับต้นที่เริ่มเรียนเกี่ยวกับการสร้างคุณูประโยคแล้ว เหตุผลในการคัดเลือกนิสิตที่เรียนภาษาเกาหลีเป็นวิชาโท เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเกาหลีที่ต้องการการแก้ไขที่สำคัญไม่น้อยไปกว่านิสิตที่เรียนเป็นวิชาเอก อีกทั้งชั่วโมง

ในการเรียนภาษาเกาหลีต่อสัปดาห์อาจมีไม่มากนักไม่เท่าหนังสือที่เรียนเป็นวิชาเอก จึงทำให้ต้องวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยการเก็บข้อมูลทางแบบสอบถามและวิจัยชี้ให้เห็นปัญหาเพื่อการหาแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดต่อไป

4.2 วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยสามารถสรุปเป็นขั้นตอนต่างๆ ได้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. สืบหาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. จัดทำแบบสอบถาม ซึ่งเป็นแบบทดสอบการสร้างคุณูปประโยคในภาษาเกาหลี โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอนย่อย ได้แก่ แบบทดสอบการรวมประโยค (Sentence Combination Test-SCT) ตามแนวทางของวูฉินท์ สีเตชะ และกิติมา อินทร์พรหม (2561) ซึ่งเป็นแนวคิดของชมิทท์ (Schmidt, 1980) (อ้างถึงใน Larsen & Long, 1991) จำนวน 8 ประโยค และการสร้างคุณูปประโยคจากภาษาไทยจากคำศัพท์ที่กำหนดไว้ให้ ตามแนวทางของ รัตนธิดา พัฒนวงศ์ (รัตตานาติดา พัตตานาธิ, 2022) จำนวน 4 ประโยค ทั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดลักษณะของประโยคเป็น 4 ลักษณะ ตามทฤษฎีความยากต่อการรับรู้ (PDH) ดังนี้

- 1) ประธานของประโยคหลักเป็นประธานของประโยคย่อย (SS)
- 2) ประธานของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (SO)
- 3) กรรมของประโยคหลักเป็นประธานของประโยคย่อย (OS)
- 4) กรรมของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (OO)

3. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบเจาะจง ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี อายุระหว่าง 18-23 ปี ที่เรียนภาษาเกาหลีเป็นวิชาโท ตั้งแต่รายวิชาภาษาเกาหลี 3 ขึ้นไป

4. วิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

1) แบ่งคำตอบที่ได้ในแบบสอบถามออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ คำตอบที่ถูกต้องตามไวยากรณ์และคำตอบที่มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์

2) นำคำตอบที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ในแต่ละประเภทของประโยค SS, SO, OS, OO มาคำนวณหาสถิติแบบ One-way ANOVA และทดสอบ T-TEST เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวอย่างกับสมมติฐานหลักว่าตรงกับทฤษฎีความยากต่อการรับรู้ (Perceptual Difficulty Hypothesis) หรือไม่

3) สำหรับข้อมูลที่มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ผู้วิจัยจะนำคำตอบที่ได้มาแบ่งเป็นลักษณะของข้อผิดพลาดที่ปรับแก้จากแนวทางของโซซอลฮยอน (조철현, 2002) โดยพิจารณาเฉพาะข้อผิดพลาดทางวากยสัมพันธ์ เช่น ลำดับคำในประโยค หรือคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์

4) นำข้อผิดพลาดทางวากยสัมพันธ์ดังกล่าวมาจำแนกเป็นประเด็นข้อผิดพลาดย่อย โดยพิจารณาจากลักษณะของข้อผิดพลาดตามแนวทางของดูเลย์ เบิร์ทและแครชเชิน (Dulay, Burt & Krashen, 1982) อันได้แก่ การละคำ (Omission) การเพิ่มคำ (Addition) การเลือกใช้คำผิด (Misformation) และการเรียงลำดับคำผิด (Misordering)

5) นับความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทที่เกิดขึ้นและวิเคราะห์ข้อมูลว่าประโยคนิตใดมีข้อผิดพลาดเรื่องใดมากที่สุด และสันนิษฐานสาเหตุของข้อผิดพลาดนั้นๆ ตามทฤษฎีสาเหตุของข้อผิดพลาด เช่น ริชาร์ด (Richards, 1974) และเจมส์ (James, 1998) เป็นต้น

5. ผลการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ภาพรวมของประโยคที่ถูกต้องในแบบสอบถามการรวมประโยค และการสร้างประโยคในแต่ละลักษณะ ข้อผิดพลาดเรื่องลำดับคำในประโยค และข้อผิดพลาดเรื่องคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ ดังนี้

5.1 ภาพรวมของประโยคที่ถูกต้องในแบบสอบถามการรวมประโยค และการสร้างประโยคในแต่ละลักษณะ

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 35 คน เกี่ยวกับประเภทของประโยคทั้ง 4 ลักษณะ ได้แก่ OS, SS, OO, SO คนละ 12 ประโยค แบ่งออกเป็นแบบสอบถามรวมการรวมประโยคทั้งหมด 280 ประโยค และแบบสอบถามการสร้างประโยคทั้งหมด 140 ประโยค เมื่อแบ่งผลการศึกษาตามชนิดของแบบสอบถาม พบว่าผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยมีข้อผิดพลาดในการสร้างคณานุประโยค แบ่งออกตามประเภทของประโยคทั้ง 4 ลักษณะ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1

ความถี่ของประโยคที่ถูกต้องในแบบสอบถามการรวมประโยคและแบบสอบถามการสร้างประโยค โดยใช้ One-way ANOVA

ประเภทประโยค	N	แบบสอบถามการรวมประโยค			แบบสอบถามการสร้างประโยค		
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	df	ค่าเฉลี่ย	S.D.	df
OS	35	1.83	0.9	3	0.91	0.08	3
SS	35	1.09	0.85		0.69	0.69	
OO	35	1.03	0.26		0.51	0.51	
SO	35	0.4	0.6		0.31	0.22	

ตารางที่ 1 แสดงความถี่ของประโยคที่ถูกต้องในแบบสอบถามการรวมประโยคโดยใช้ One-way ANOVA พบว่า ค่าเฉลี่ยของประโยคประเภทที่กรรมของประโยคหลักเป็นประธานของประโยคย่อย (OS) มีค่าเท่ากับ 1.83 ส่วนประโยคประเภทที่ประธานของประโยคหลักเป็นประธานของประโยคย่อย (SS) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.09 ส่วนประโยคที่กรรมของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (OO) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.03 และประโยคประเภทที่ประธานของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (SO) มีค่าเฉลี่ยอยู่เพียง 0.4 ส่วนแบบสอบถามการสร้าง

ประโยคก็มีทิศทางของค่าเฉลี่ยไปในทางเดียวกัน และเมื่อใช้ T-Test พิจารณาเปรียบเทียบความยากต่อการรับรู้ระหว่างประโยคแต่ละประเภท ผลปรากฏดังตาราง ดังนี้

ตารางที่ 2

ความถี่ของประโยคที่ถูกต้องในแบบสอบถามการรวมประโยคและแบบสอบถามการสร้างประโยค
โดยใช้ T-Test ($p < 0.05$)

แบบสอบถามการรวมประโยค			แบบสอบถามการสร้างประโยค		
ประเภทประโยค	T-stat.	p	ประเภทประโยค	T-stat	p
OO และ SS	-0.26	0.396	OO และ SS	-1.435	0.080
OO และ OS	-4.5	0.000*	OO และ OS	-4.760	0.000*
OO และ SO	3.5	0.000*	OO และ SO	1.870	0.034*
SS และ OS	-5.15	0.000*	SS และ OS	-2.758	0.004*
SS และ SO	4.5	0.000*	SS และ SO	4.017	0.000*
OS และ SO	9.94	0.000*	OS และ SO	7.141	0.000*

ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ T-Test ทั้งแบบสอบถามการรวมประโยคและแบบสอบถามการสร้างประโยค ประโยคประเภท OS แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับ SO ด้วยค่า $t(34) = 9.94$, $p < 0.0001$ และ $t(34) = 7.141$, $p < 0.0001$ ตามลำดับ ซึ่งน้อยกว่า 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผลการทดสอบนี้มีผลลัพธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับทฤษฎีความยากต่อการรับรู้ (Perceptual Difficulty Hypothesis) ที่ประโยค OS สร้างได้ง่ายกว่าประโยค SO อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่ประโยค SS และ OO ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญด้วยค่า $t(34) = -0.26$, $p = 0.4$ และ $t(34) = -1.435$, $p = 0.08$ ตามลำดับ ซึ่งมากกว่า 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าประโยค OO และ SS มีความยากในการสร้างไม่แตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้จึงสามารถเขียนลำดับความยากต่อการรับรู้ได้ว่า การสร้างประโยคประเภท OS มีความยากในการสร้างน้อยที่สุด รองลงมาเป็นประโยคประเภท SS และ OO จะมีความยากในการสร้างไม่แตกต่างกัน และประโยคประเภท SO มีความยากในการสร้างมากที่สุด สามารถเขียนเป็นสัญลักษณ์ได้ดังต่อไปนี้

$$OS > SS, OO > SO$$

เมื่อพิจารณาผลลัพธ์ในภาพรวมของแบบสอบถามทั้งสองชนิด สามารถกล่าวได้ว่าสอดคล้องกับทฤษฎีความยากต่อการรับรู้ที่คุโนะ (Kuno, 1974, p. 120) ว่าคณานุกรมประโยคที่แทรกอยู่ตรงกลางประโยค (center embedded) มีผลต่อการลดความเข้าใจที่เกี่ยวกับความสามารถในการจดจำระยะสั้นของมนุษย์มากกว่า คณานุกรมประโยคที่อยู่ด้านหน้า (Prenominal Relative Clause) ของประโยคในตระกูลภาษา SOV อีกทั้งผลลัพธ์จากงานวิจัยนี้ยังสนับสนุนแนวคิดของอิซุมิ (Izumi, 2003, p. 306) ที่ว่าการสร้างประโยคที่ทำหน้าที่ประธานในประโยคย่อย เช่น ประโยค OS มีอัตราการสร้างถูกมากกว่าประโยคที่ทำหน้าที่เป็นกรรมในประโยคย่อย เช่น ประโยค SO รวมไปถึง

สนับสนุนผลการวิจัยของชเวอินจี (최은지, 2022, p. 275) ที่ผู้เรียนภาษาเกาหลีมีพัฒนาการในการสร้างคุณูปประโยคแบบ OS ได้มากกว่า SO ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าผลการทดสอบในงานวิจัยนี้สนับสนุนทฤษฎีความยากต่อการรับรู้ (Perceptual Difficulty Hypothesis) ที่ว่าประโยคประเภท OS มีความยากในการสร้างน้อยกว่าประโยคประเภท SO

ส่วนประโยคที่มีข้อผิดพลาดทางวากยสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ข้อผิดพลาดเรื่องลำดับคำ ข้อผิดพลาดเรื่องคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ ในแต่ละหัวข้อจะกล่าวถึงประเด็นข้อผิดพลาดของประโยคแต่ละลักษณะ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3

ความถี่ของประโยคที่พบข้อผิดพลาดทางวากยสัมพันธ์ในแต่ละลักษณะโดยแสดงผลเป็นร้อยละ

ลำดับคำในประโยค			คำบ่งชี้ทางไวยากรณ์			รวม
ประเภท	การลำดับประโยคที่ผิดพลาด	การลำดับคำที่ผิดพลาด	การละอาร์กิวเมนต์หลัก	การเติมคำบ่งชี้ที่ผิด	การละคำบ่งชี้	
OS	0.95	3.81	1.9	5.71	0	12.38
SS	7.62	25.71	0	6.67	0.95	40.95
OO	4.76	23.81	1.9	13.33	18.1	61.9
SO	37.14	13.33	1.9	28.57	3.81	84.76
รวม	12.62	16.67	1.43	13.57	5.71	50

จากตารางที่ 3 พบว่า แม้ว่าจะแยกข้อผิดพลาดทางวากยสัมพันธ์ในแต่ละลักษณะแล้ว ประโยคที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุดยังเป็นประโยคประเภท SO รองลงมาเป็น OO, SS, OS ตามลำดับ และเมื่อแบ่งประเด็นปัญหาความผิดพลาดตามแนวทางของโซซอลฮยอน (조철현, 2002) โดยนำเอาเฉพาะลักษณะทางวากยสัมพันธ์มาปรับใช้เป็นเกณฑ์หลักและข้อผิดพลาดนั้นจะแบ่งแยกย่อยประเภทได้ โดยอ้างอิงลักษณะข้อผิดพลาดของดูเลย์ เบิร์ทและแครชเชิน (Dulay, Burt, & Krashen, 1982) ผู้วิจัยได้เลือกเฉพาะลักษณะที่ปรากฏในคำตอบที่พบสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่ ประเภทแรก ข้อผิดพลาดเรื่องลำดับคำในประโยค ประกอบไปด้วย การลำดับประโยค (Sentence Misordering) การลำดับคำในประโยคที่ผิดพลาด (Word Misordering) และการละอาร์กิวเมนต์หลัก (Argument Omission) ส่วนประเภทที่สอง คือ ข้อผิดพลาดเรื่องคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ ประกอบไปด้วยการเติมคำบ่งชี้ที่ผิด (Case Marker Replacement) และการละคำบ่งชี้ (Case Marker Omission)

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีข้อผิดพลาดเรื่องการลำดับคำในประโยคผิดพลาดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 16.67 สอดคล้องกับงานวิจัยของซางมินจี (장민지, 2012) ที่ว่าผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยมีข้อผิดพลาดในเรื่องของการลำดับคำในคุณูปประโยคมากที่สุด รองลงมาเป็นการเติมคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ที่ผิด คิดเป็นร้อยละ 13.57 สอดคล้องกับผลวิจัยของอีคย็องอุน (이경운, 2018, p. 62) ที่ว่าผู้เรียนชาวไทยมีข้อผิดพลาดในลักษณะการเติมคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ผิด (Replacement) มากกว่าข้อผิดพลาดในลักษณะการละคำบ่งชี้ (Omission) และการเพิ่มคำบ่งชี้ (Addition) นอกจากนี้ ยังมีข้อผิดพลาดอื่นๆ เช่น การลำดับประโยค (ร้อยละ 12.62) การละคำบ่งชี้ทาง

ไวยากรณ์ (ร้อยละ 5.71) และการละอาร์กิวเมนต์หลัก (ร้อยละ 1.43) ที่สามารถพบได้ในประโยคแต่ละประเภท สามารถอภิปรายลักษณะของข้อผิดพลาดต่างๆ ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

5.2 ข้อผิดพลาดเรื่องลำดับคำในประโยค

ข้อผิดพลาดเรื่องลำดับคำในประโยคที่พบสามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ข้อผิดพลาดเรื่องการลำดับประโยค หมายถึงการเรียงลำดับของประโยคหลักและประโยคย่อยที่ผิดตำแหน่ง ข้อผิดพลาดเรื่องการลำดับคำในประโยคผิด หมายถึงตำแหน่งของคำที่เรียงอยู่ในประโยค อาทิ ตำแหน่งของประธาน หรือตำแหน่งของภาคแสดง และข้อผิดพลาดเรื่องการละอาร์กิวเมนต์ในประโยค ดังนี้

5.2.1 ข้อผิดพลาดเรื่องการลำดับประโยค

จากความถี่ในตารางที่ 2 พบว่าประเภทของประโยคที่ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยมีข้อผิดพลาดเรื่องลำดับประโยคจำนวนมากที่สุด ได้แก่ ประเภทที่ประธานของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (SO) คิดเป็นร้อยละ 37.14 อันมีความต่างกับประโยคประเภท OS, SS, OO มากกว่า 4 เท่า

ประโยคประเภทที่ประธานของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (SO) มีความยากในการสร้าง ไม่ใช่เพียงเพราะต้องจัดวางตำแหน่งของคณานุประโยคให้แทรกอยู่ตรงกลางประโยคหลัก (Center-embedded) แต่ต้องพิจารณาถึงหน้าที่ของคำที่แปรผันไปตามการก ทำให้ผู้เรียนมีการตีความประโยคไปในอีกรูปแบบหนึ่ง เช่น การเปลี่ยนลำดับของประโยคหลักและประโยคย่อย สอดคล้องกับทฤษฎีของแกส (Gass, 1980, p. 139) ที่กล่าวถึงการหลีกเลี่ยง (Avoidance) โครงสร้างของภาษาที่ 2 โดยการเปลี่ยนตำแหน่งของประโยค รวมถึงจู (Zhu, 2014, p. 615) ที่กล่าวถึงการหลีกเลี่ยงการสร้างคณานุประโยคที่แทรกตรงกลาง โดยเปลี่ยนไปสร้างคณานุประโยคในลักษณะที่อยู่ท้ายของประโยค นอกจากนี้ ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับสนธยา รัตนศักดิ์ (Rattanasak, 2014, p. 105) ที่กล่าวว่า พบพฤติกรรมที่ผู้เรียนตีความประโยคที่ยากให้ง่ายลง โดยคงให้ใจความคล้ายคลึงกับประโยคเดิม สามารถพิจารณาจากประโยคดังต่อไปนี้

- 1) 공유가 재미있는 영화를 봤어요.

Gongyu-NOM fun-REL movie-ACC watch-PAST-DEC

ประโยคที่คาดหวัง:

공유가 (tp-ACC) 본 영화가 재미있어요.

Gongyu-NOM watch-PAST-REL movie-ACC fun-PAST-DEC

- 2) * I like Lauren who is my close friend very much.

ประโยคที่คาดหวัง: Laura, whom I like very much, is my close friend.

(Rattanasak, 2014, p. 105)

จากตัวอย่างข้างต้น ประโยคที่คาดหวังในข้อที่ 1 มีลักษณะที่ประธานของประโยคหลักเป็นกรรมในประโยคย่อย กล่าวคือ คำนามหลักของทั้งสองประโยคทำหน้าที่ประธานในประโยคหลัก ในขณะที่เดียวกันก็ทำหน้าที่เป็นกรรมในประโยคย่อย การสร้างคณานุประโยคภาษาเกาหลีในประเภท SO มี 2 ขั้นตอนที่สำคัญ ขั้นตอนที่หนึ่ง

คือการนำประโยคย่อยไปขยายไว้ด้านหน้าคำนามหลัก ซึ่งเห็นได้จากคำนามหลักที่เคยอยู่ในตำแหน่ง “tp-ACC” ต้องย้ายตำแหน่งมาอยู่ด้านหลังภาคแสดงของประโยคย่อย ซึ่งมีการผันปัจจัยแสดงการขยายประโยคแบบอดีตกาล ขั้นตอนที่สองคือการเปลี่ยนคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์จากคำบ่งชี้กรรมให้กลายเป็นคำบ่งชี้ประธาน เพื่อแสดงการกว่าเป็นประธานในประโยค จึงกล่าวได้ว่ามีความซับซ้อนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนว่าควรลำดับสิ่งใดก่อน ถ้าหากไม่มีความแม่นยำเรื่องลำดับของคำในประโยคอาจทำให้กลายเป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์ (ungrammatical sentence) ดังนั้น ผู้เรียนจึงคงการทวนของคำนามหลักไว้ให้เป็นกรรมกราก (accusative case) และนำภาคแสดงประเภทกริยาแสดงสภาพไปขยายหน้าคำนามหลัก ซึ่งเป็นการสร้างประโยคโดยมีเพียงขั้นตอนเดียว กล่าวคือ ไม่มีการเปลี่ยนคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ จึงนับว่าการหลีกเลี่ยงการเปลี่ยนตำแหน่งของประโยคในลักษณะนี้ สอดคล้องกับข้อที่ 2 ที่สนธยา รัตนศักดิ์ (Rattanasak, 2014, p. 106) เสนอไว้ว่าผู้เรียนคงใจความสำคัญของประโยคไว้ หากแต่เปลี่ยนให้เป็นโครงสร้างที่ง่ายลง โดยทำให้ประพันธสรรพนามขยายกรรม (whom) กลายเป็นประพันธสรรพนามขยายประธาน (who) ซึ่งเกิดจากสาเหตุที่ผู้เรียนขาดความรู้ในกฎการสร้างประโยคในภาษาที่ 2 จึงใช้โครงสร้างภาษาที่ตนเองตีความให้ง่ายลง

5.2.2 ข้อผิดพลาดเรื่องการลำดับคำในประโยคผิด

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่าประเภทของประโยคที่ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยมีข้อผิดพลาดเรื่องลำดับคำในประโยคจำนวนมากที่สุด ได้แก่ ประโยคประเภทที่ประธานของประโยคหลักเป็นประธานในประโยคย่อย (SS) คิดเป็นร้อยละ 25.71 รองลงมาเป็นประโยคประเภทที่กรรมของประโยคหลักเป็นกรรมในประโยคย่อย (OO) คิดเป็นร้อยละ 23.81 ซึ่งเมื่อประโยคที่มีข้อผิดพลาดทั้งสองชนิดรวมกันจะมีจำนวนมากกว่าประโยคที่มีข้อผิดพลาดประเภท OS และ SO รวมกัน 2 เท่า

ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยมีข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำในประโยคภาษาเกาหลี เนื่องจากมีโครงสร้างทางภาษาที่ต่างกัน (장민지, 2012) เนื่องจากโครงสร้างของภาษาเกาหลีนั้นเป็นภาษาที่ค่อนานุประโยคอยู่ด้านหน้า จึงมีการเรียนแบบ “ค่อนานุประโยค+คำนาม” อันมีคำหลักอยู่ท้ายประโยค แต่มักพบลักษณะข้อผิดพลาดของผู้เรียนในลักษณะดังต่อไปนี้

- 1) *친구가 밥을 만든 백현이 먹었어요.²
friend-NOM rice-ACC make-REL Baekhyun-NOM eat-PAST-DEC
ประโยคที่คาดหวัง:
백현이 친구가 만든 밥을 먹었어요.
Baekhyun-NOM friend-NOM make-REL rice-ACC eat-PAST-DEC
- 2) *음식이 비싼 맛있어요.³
Food-NOM expensive-REL delicious-PRES-DEC
ประโยคที่คาดหวัง:
비싼 음식이 맛있어요.
Expensive-REL food-REL delicious-PRES-DEC

² (e.g. L15, L23)

³ (e.g. L2, L8, L14, L18)

จากตัวอย่างข้างต้นอาจสันนิษฐานสาเหตุของข้อผิดพลาดได้ในหลายกรณี ทั้งในแง่อิทธิพลของภาษาแม่ อันนำไปสู่ข้อผิดพลาดระหว่างภาษา (mother-tongue influence: interlingual errors) และแง่อิทธิพลของภาษาปลายทางอันนำไปสู่ข้อผิดพลาดในภาษาเดียวกัน (target language causes: intralingual errors) ตามทฤษฎีของคาร์ล เจมส์ (James, 1998) เมื่อพิจารณาตัวอย่างข้อที่ 1 มีลักษณะที่ผู้เรียนมีการสลับตำแหน่งของคำนามหลักรวมไปถึงภาคแสดงที่ใช้ขยายคำนาม กล่าวคือ คำว่า “밥을 만든” กลับไปขยายคำว่า “백현이” แทนที่คำว่า “밥을” จะเป็นคำนามหลักที่มีภาคแสดง “친구가 만든” มาขยาย ลักษณะข้อผิดพลาดนี้ถือว่าผิดไวยากรณ์ในเกาหลี เพราะนอกจากจะขยายคำนามผิดแล้ว ยังขัดกับโครงสร้างอาร์กิวเมนต์ของคำว่า “먹다” ด้วย แต่เมื่อลองพิจารณาคำที่ผู้เรียนได้เรียงลำดับมาทำให้สันนิษฐานว่าอาจเป็นความผิดพลาดในภาษาเดียวกัน (intralingual errors) ในลักษณะการละเลยกฎเกณฑ์ (Ignorance of rule restrictions) ที่ว่าด้วยเรื่องของการที่ผู้เรียนไม่สามารถสังเกตข้อจำกัดในโครงสร้างได้ เช่น ประโยคที่ว่า *The man who I saw him เป็นการไม่สนใจข้อจำกัดของคณานุประโยคที่จะต้องละคำว่า him ออกไป สิ่งนี้อาจจะเป็นผลมาจากการเปรียบเทียบกับความรู้ก่อนของผู้เรียนที่ว่า ปกติประโยคควรมีส่วนประกอบประธาน กริยา กรรม ให้ครบ จึงใส่กรรมเข้าไปด้านหลัง (Richards, 1974, p. 175) เมื่อนำแนวคิดนี้มาพิจารณาร่วมกับประโยคที่ 1 ที่แปลจากประโยคที่ผิดที่ละคำในภาษาไทย สามารถอธิบายได้ดังนี้

3) *친구가 밥을 만든 백현이 먹었어요.

friend-NOM rice-ACC made-REL baekhyun-NOM eat-PAST-DEC

เมื่อพิจารณาตามโครงสร้างภาษาเกาหลี ผู้เรียนตั้งใจที่จะเรียงประโยคในรูปแบบ SOV จะได้สองส่วนที่ว่า “เพื่อน ข้าว ทำ” และ “แพ็คฮยอน กิน” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีแนวคิดว่าจะต้องเรียงลำดับประโยคภาษาเกาหลีให้อยู่ในรูปแบบของ SOV แม้ว่าจะเป็นการสร้างคณานุประโยคซึ่งสอดคล้องกับความผิดพลาดลักษณะที่กล่าวไปข้างต้นที่ผู้เรียนเรียงลำดับกริยาไว้ด้านหลังสุดเสมอ แต่ถ้าผู้เรียนปฏิบัติตามข้อจำกัดของคณานุประโยค โดยการสลับคำว่า “만든” ไปไว้ด้านหน้า “밥을” จะทำให้ประโยคนี้ถูกไวยากรณ์และมีความหมายที่ตรงตามที่คาดหวังไว้ จึงกล่าวได้ว่าข้อที่ 1 ความผิดพลาดเป็นอิทธิพลจากภาษาปลายทาง

นอกจากนี้ข้อที่ 2 เป็นความผิดพลาดระหว่างภาษาอันเนื่องมาจากภาษาแม่ เนื่องจากหากแปลประโยคนี้ทีละคำในภาษาไทย จะได้โครงสร้างดังนี้

4) *음식이 비싼 맛있어요.

Food-NOM expensive-REL Delicious-PRES-DEC

เมื่อพิจารณาจากคำแปลภาษาไทย จะเห็นว่าผู้เรียนเรียบเรียงประโยคนี้โดยใช้โครงสร้างจากภาษาไทยเป็นหลัก กล่าวคือ กำหนดให้คำว่า “แพง” เป็นส่วนขยายของคำว่าอาหาร ในขณะที่คำว่า “อร่อย” เป็นภาคแสดงหลักของประโยค ความผิดพลาดในลักษณะนี้ ดูเลย์ เบิร์ตและแครชเชิน (Dulay, Burt, & Krashen, 1982, p. 163) กล่าวว่าอาจเป็นผลมาจากการที่ผู้เรียนแปลคำต่อคำ (word-for-word translation) ที่เป็นโครงสร้างผิวในภาษาแม่ จึงกล่าวได้ว่า ประโยคนี้มีลักษณะข้อผิดพลาดระหว่างภาษาอันเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ (mother-tongue influence: interlingual errors)

5.2.3 ข้อผิดพลาดเรื่องการละอาร์กิวเมนต์ในประโยค

จากตารางที่ 2 พบว่าจำนวนประโยคผู้เรียนมีการละอาร์กิวเมนต์ในประโยคคิดเป็นเพียงร้อยละ 1.43 จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นความผิดพลาดที่พบได้น้อยในกลุ่มผู้เรียนชาวไทยระดับต้น ทั้งนี้ ประโยคที่มีลักษณะของข้อผิดพลาดดังกล่าวพบตัวอย่างดังต่อไปนี้

- 1) ?은우가 (어머니가) 산 핸드폰을 팔았어요.⁴

Eunwu-NOM mother-NOM buy-REL mobile phone-ACC sell-VP

- 2) *공유가 재미있는 (영화를) 봤어요.⁵

Gongyu-NOM fun-REL movie-ACC watch-VP

จากตัวอย่างในข้อ 1 มีการละอาร์กิวเมนต์คำว่า “어머니가” ซึ่งเป็นอาร์กิวเมนต์ที่สำคัญของคำว่า “산” เนื่องจากการบอกว่าผู้ใดเป็นผู้ซื้อโทรศัพท์ ดังนั้นเมื่อข้อแรกขาดอาร์กิวเมนต์ดังกล่าว ทำให้มีใจความที่เปลี่ยนไป หรือในข้อ 2 ที่ขาดอาร์กิวเมนต์คำว่า “영화를” จึงทำให้ “재미있는” ไม่มีคำนามหลักที่ถูกขยาย เป็นผลให้ประโยคนี้ผิดไวยากรณ์ ข้อผิดพลาดนี้สันนิษฐานว่าอาจเป็นข้อผิดพลาดอันเนื่องมาจากตัวของผู้เรียนเองที่ไม่ตรวจสอบภาคแสดงถี่ถ้วนว่ามีอาร์กิวเมนต์ใดที่สำคัญ

5.3 ข้อผิดพลาดเรื่องคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์

ข้อผิดพลาดเรื่องคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์สามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ข้อผิดพลาดเรื่องการเติมคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ที่ผิด เช่น การเติมคำบ่งชี้กรรม แทนที่จะเป็นคำบ่งชี้ประธาน และข้อผิดพลาดเรื่องการละคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ ดังนี้

5.3.1 ข้อผิดพลาดเรื่องการเติมคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ที่ผิด

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่าประเภทของประโยคที่ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยมีข้อผิดพลาดเรื่องการเติมคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ที่ผิดมากที่สุด ได้แก่ ประเภทที่ประธานของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (SO) คิดเป็นร้อยละ 28.57 รองลงมาเป็นประเภทที่กรรมของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (OO) คิดเป็นร้อยละ 13.33 ซึ่งทั้งสองประเภทนี้ต่างมีจำนวนมากกว่าประเภทประโยค OS และ SS รวมกัน

กรณีของประโยคประเภท SO ที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างของคณานุกรมประโยคที่สามารถเกิดขึ้นได้ในภาษา SVO จะพบ 4 กรณีดังนี้ (Antinucci, Duranti, & Gebert, 1979, p. 158)

- 1) [Ns V] Ns No⁶ V = ประโยคประเภท SO

- 2) [No V] Ns No V = ประโยคประเภท SS

⁴ (e.g. L4, L7)

⁵ (e.g. L17)

⁶ Ns (Noun subject) หมายถึง คำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน และ No (Noun object) หมายถึง คำนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรม

3) Ns [Ns V] No V = ประโยคประเภท OO

4) Ns [No V] No V = ประโยคประเภท OS

เมื่อพิจารณาจากการทบทวนของอาร์กิวเมนต์ หรือคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ประโยคประเภท SS, OO จะพบปัญหาน้อยที่สุด เนื่องจากไม่ต้องการมีการเปลี่ยนคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ สอดคล้องกับที่ผู้วิจัยสันนิษฐานเรื่องการที่ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยสร้างประโยคประเภทที่ประธานของประโยคหลักเป็นประธานของประโยคย่อย (SS) ได้ถูกต้อง อาจเป็นผลมาจากการที่การทบทวนของอาร์กิวเมนต์ที่ถูกสร้างเป็นคุณูปประโยคเป็นชนิดเดียวกับการทบทวนของอาร์กิวเมนต์ในประโยคหลัก กล่าวคือ ไม่จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

5) ประโยคปลายทาง: 밥이 밥이 맛있어요. (ข้าวที่แพงอร่อย)

ประโยคหลัก: 밥이 맛있어요. (ข้าวอร่อย)

ประโยคย่อย: 밥이 비싸요. (ข้าวแพง)

โครงสร้างเชิงลึก: [[tp-NOM1 밥이] 밥이 1] 맛있어요.

จากประโยคข้อที่ 5 จะเห็นได้ว่าทั้งอาร์กิวเมนต์ของประโยคหลักและอาร์กิวเมนต์ของประโยคย่อยต่างเป็นกรรตุการก (Nominative Case) ที่ใช้คำบ่งชี้ประธาน “○/가” เช่นเดียวกัน จึงสามารถย้ายตำแหน่งของประโยคย่อยมาไว้ด้านหน้าคำนามของประโยคหลักเพื่อขยายความ โดยทำการเปลี่ยนท้ายประโยคของ “밥이” ให้กลายเป็นปัจจัยในการสร้างคุณูปประโยค และลบคำว่า “밥이” ด้านหน้า “밥이” ออกไป อีกทั้งโครงสร้างของประโยคยังไม่มี ความซับซ้อนมาก กล่าวคือ ประโยคประเภทนี้ยังสามารถหาคำนามหลักของประโยคหลักเจอเพื่อทำการขยายความ จากผลลัพธ์ดังกล่าวนี้ สามารถกล่าวได้ว่าไม่ค่อยมีข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยสร้างคุณูปประโยคในกรณีที่การทบทวนของอาร์กิวเมนต์ในประโยคหลักเป็นชนิดเดียวกันกับการทบทวนของอาร์กิวเมนต์ในประโยคย่อย

หากแต่ในกรณีของประโยคประเภท SO หรือข้อที่ 5 ที่กล่าวมาข้างต้น แอนตินุชชี (Antinucci, Duranti, & Gebert, 1979, p. 161) เรียกว่าเป็นโครงสร้างคุณูปประโยคที่ซับซ้อน ที่เรียกว่ามีสองหน้าที่ (double-function) อันอยู่ในคำนามหลักตัวเดียวกัน ในกรณีของประโยคประเภท SO คำนามหลักจะทำหน้าที่ทั้งเป็นประธานในประโยคหลัก ในขณะที่เดียวกันกับที่ทำหน้าที่กรรมในประโยคย่อย จึงสร้างความซับซ้อนในการรับรู้ (perceptual complexity) สอดคล้องกับที่คุก (Cook, 1975) ได้ทำการวิจัยทดสอบความยากในการสร้างคุณูปประโยคในชนิดที่ต่างกัน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการสร้างประโยคที่คำนามหลักทำสองหน้าที่ ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ พบความถี่ของข้อผิดพลาดจำนวนร้อยละ 76 ที่พบในประโยคลักษณะนี้ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเมื่อต้องเปลี่ยนคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ของคำนามหลัก ผู้เรียนอาจสร้างข้อผิดพลาดอันเนื่องมาจากความซับซ้อนของประโยคได้ ดังนี้

6) *여동생이 (tp-ACC) 잡은 물고기를 커요.⁷

Sister-NOM catch-REL fish-ACC big-ADJP

ประโยคที่คาดหวัง:

여동생이 잡은 물고기가 커요.

Sister-NOM catch-REL fish-NOM big-ADJP

⁷ (e.g. L8, L9, L17)

ตัวอย่างข้อที่ 6 เป็นประโยคประเภท SO ที่ผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดเรื่องการเติมคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ที่ผิดมากที่สุด เนื่องจากต้องพิจารณาหน้าที่ของคำนามหลักทั้งในประโยคหลักและประโยคย่อย เช่นคำว่า “물고기” ย้ายมาจากตำแหน่งของ “tp-ACC” เนื่องจากทำหน้าที่กรรมในประโยคย่อย หากแต่มีผู้เรียนส่วนหนึ่งไม่ได้เปลี่ยนคำบ่งชี้ของ “물고기” ให้กลายเป็นคำบ่งชี้ประธานให้เข้ากับภาคแสดงในประโยคหลัก ดังนั้นจึงเป็นผลให้ประโยคดังกล่าวผิดไวยากรณ์

5.3.2 ข้อผิดพลาดเรื่องการละคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่าประเภทของประโยคที่ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยมีข้อผิดพลาดเรื่องการละคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ที่ผิดมากที่สุด ได้แก่ ประโยคประเภทที่กรรมของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (OO) คิดเป็นร้อยละ 18.1 ซึ่งมากกว่าประโยคประเภท SO, SS รวมกันมากกว่า 3 เท่า และไม่พบข้อผิดพลาดในประโยค OS จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นข้อผิดพลาดที่พบได้ไม่บ่อยนัก ทั้งนี้ ประโยคประเภท SO พบข้อผิดพลาดในลักษณะดังต่อไปนี้

1) 백현이 친구(가) 만든 밥을 먹었어요.

baekhyun-NOM friend-NOM make-REL rice-ACC eat-VP

2) ?은우가 어머니(가) 산 핸드폰을 팔았어요.

Eunwu-NOM. mother-NOM buy-REL mobile phone-ACC sell-VP

จากข้อผิดพลาดข้างต้น ทั้งตัวอย่างที่ 1) และ 2) มีการละคำบ่งชี้ประธานในประโยคย่อย ในคำว่า “친구(가)” และ “어머니(가)” ซึ่งอาจนับเป็นข้อผิดพลาดในภาษาเดียวกัน อันเป็นอิทธิพลของภาษาปลายทางตามที่คาร์ล เจมส์ (James, 1998) ได้จำแนกไว้ นับเป็นข้อผิดพลาดในการประยุกต์ใช้กฎเกณฑ์ที่ไม่ครบถ้วน (Incomplete application) เป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนไม่สามารถประยุกต์ใช้กฎเกณฑ์ที่เรียนมาได้อย่างสมบูรณ์ ในที่นี้คือการละคำบ่งชี้ประธานในประโยคย่อย

6. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการสร้างคุณูปประโยคของผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทย ผลการศึกษาพบว่าการสร้างประโยคประเภท OS และ SO แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ประโยค OS มีความยากในการสร้างมากกว่าประโยค SO สอดคล้องกับทฤษฎีความยากต่อการรับรู้ (Perceptual Difficulty Hypothesis) ของคุโน (Kuno, 1974, p. 120) ที่ว่าคุณูปประโยคที่แทรกอยู่ตรงกลางประโยค (center embedded) มีผลต่อการลดความเข้าใจที่เกี่ยวกับความสามารถในการจดจำระยะสั้นของมนุษย์มากกว่าคุณูปประโยคที่อยู่ด้านหน้า (Prenominal Relative Clause) รวมไปถึงสอดคล้องกับงานวิจัยของอิซุมิ (Izumi, 2003) และชเวอินจี (최은지, 2022) ที่ว่าผู้เรียนมีแนวโน้มสร้างประโยคประเภท OS ที่ประโยคทำหน้าที่เป็นประธานในประโยคย่อยได้ถูกมากกว่า ประโยคประเภท SO ที่ประโยคทำหน้าที่กรรมในประโยคย่อย ข้อผิดพลาดทางวากยสัมพันธ์ดังกล่าวสามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ ข้อผิดพลาดเรื่องลำดับคำในประโยคและข้อผิดพลาดเรื่องคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ ดังนี้

ข้อผิดพลาดเรื่องลำดับคำในประโยคที่พบสามารถแบ่งย่อยได้เป็น 3 ประการ ได้แก่ ประการแรกเป็นข้อผิดพลาดเรื่องการลำดับประโยค ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยสร้างข้อผิดพลาดในประโยคประเภทที่ประธานของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (SO) คิดเป็นร้อยละ 37.14 สอดคล้องกับทฤษฎีของแกส (Gass, 1980, p. 139) และจู่ (Zhu, 2014, p. 615) ที่กล่าวถึงการหลีกเลี่ยง (Avoidance) โครงสร้างของภาษาที่ 2 โดยการเปลี่ยนตำแหน่งของประโยค ประการที่สอง คือ ข้อผิดพลาดเรื่องการลำดับคำในประโยคผิด ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยสร้างข้อผิดพลาดในประโยคประเภทที่ประธานของประโยคหลักเป็นประธานในประโยคย่อย (SS) คิดเป็นร้อยละ 25.71 รองลงมาเป็นประโยคประเภทที่กรรมของประโยคหลักเป็นกรรมในประโยคย่อย (OO) คิดเป็นร้อยละ 23.81 สามารถจำแนกสาเหตุของข้อผิดพลาดได้ 2 กรณี ข้อผิดพลาดระหว่างภาษาอันเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ (mother-tongue influence: interlingual errors) เช่น ประโยคที่ผู้เรียนแปลคำต่อคำ (word-for-word translation) อันเป็นโครงสร้างผิวในภาษาแม่ และข้อผิดพลาดในภาษาเดียวกัน (target language causes: intralingual errors) เช่น ข้อผิดพลาดสลับตำแหน่งของคำนามหลัก รวมไปถึงภาคแสดงที่ใช้ขยายคำนาม ที่เป็นข้อผิดพลาดในลักษณะการละเลยกฎเกณฑ์ (Ignorance of rule restrictions) ที่ว่าด้วยเรื่องของการที่ผู้เรียนไม่สามารถสังเกตข้อจำกัดในโครงสร้างได้ ประการสุดท้าย คือ ข้อผิดพลาดเรื่องการละอาร์กิวเมนต์ในประโยค ประโยคที่มีการละอาร์กิวเมนต์คิดเป็นเพียงร้อยละ 1.43 จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นความผิดพลาดที่พบน้อยในกลุ่มผู้เรียนชาวไทยระดับต้น

ส่วนข้อผิดพลาดเรื่องคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์สามารถแบ่งย่อยได้เป็น 2 ประการ ได้แก่ ประการแรกข้อผิดพลาดเรื่องการเติมคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ที่ผู้เรียนชาวไทยระดับต้นสร้างข้อผิดพลาดผิดมากที่สุด คือ ประโยคประเภทที่ประธานของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (SO) คิดเป็นร้อยละ 28.57 สอดคล้องกับงานวิจัยของแอนตินุชชี (Antinucci, 1979, p. 161) ที่ประโยคประเภท SO มีโครงสร้างคุณนุประโยคที่ซับซ้อนสองหน้าที่ (double-function) อันอยู่ในคำนามหลักตัวเดียวกันที่เป็นประธานในประโยคหลัก ในขณะที่เดียวกันกับที่ทำหน้าที่กรรมในประโยคย่อย จึงสร้างความซับซ้อนในการรับรู้ (perceptual complexity) ประการที่สอง ได้แก่ ข้อผิดพลาดเรื่องการละคำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ที่เมื่อรวมประโยคทุกประเภท พบข้อผิดพลาดเพียงร้อยละ 5.71 จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นข้อผิดพลาดที่พบน้อยเป็นลำดับที่สองรองลงมาจากข้อผิดพลาดเรื่องการละอาร์กิวเมนต์

จากสถิติข้อผิดพลาดดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวไทยยังขาดความรู้ในเรื่องของวากยสัมพันธ์ในคุณนุประโยคภาษาเกาหลี ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนจึงควรสอนผู้เรียนเกี่ยวกับการลำดับคำในประโยคเป็นลำดับแรก ก่อนการสอนการผันวิภัติปัจจัยซึ่งกาล ซึ่งอาจสอนให้เข้าใจถึงความแตกต่างของโครงสร้างระหว่างภาษาเกาหลีกับภาษาไทยที่ส่วนหลักและส่วนขยายมีตำแหน่งที่ต่างกัน รวมไปถึงสอนให้หาคำนามหลักในประโยคให้ได้ จึงจะสามารถสร้างประโยคได้อย่างถูกต้อง

นอกจากนี้ ผู้สอนควรอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจเกี่ยวกับการใช้คำบ่งชี้ทางไวยากรณ์ให้ถูกต้อง เนื่องจากผู้เรียนยังขาดความรู้ในเรื่องโครงสร้างอาร์กิวเมนต์ กล่าวคือ คุณสมบัติของภาคแสดงที่ต้องการอาร์กิวเมนต์เพื่อทำให้ประโยคนั้นสมบูรณ์ เช่น ผู้สอนควรสอนเรื่องชนิดของคำที่แสดงให้เห็นว่ากริยาแสดงสภาพ เช่น เล็ก ใหญ่ สูง ต่ำ ในบางประโยคมิใช่เป็นเพียงส่วนขยายของคำนาม หากแต่เป็นภาคแสดงที่ไม่ต้องการกรรม จึงไม่สามารถเติมคำบ่งชี้กรรมได้ เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจกฎทางวากยสัมพันธ์และสามารถสร้างประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

นอกจากนี้การที่ผลวิจัยแสดงให้เห็นว่าข้อผิดพลาดในการลำดับประโยคมากที่สุดประโยคประเภทที่ประธานของประโยคหลักเป็นกรรมของประโยคย่อย (SO) นั้น ควรศึกษาวิจัยเพิ่มเติมว่าผู้เรียนหลักเลียงโครงสร้างของภาษาที่ 2 โดยการตีความให้ประโยคง่ายลง มีเหตุอันเนื่องมาจากการขาดความรู้เรื่องความเข้าใจในชนิดของคำ และหน้าที่ของคำมาเกี่ยวข้องหรือไม่ และควรวิจัยการออกแบบแนวทางการจัดการเรียนการสอนคุณูปประโยคภาษาเกาหลีโดยใช้ความเข้าใจทางวากยสัมพันธ์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องโครงสร้างของภาษาเกาหลีมากยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

- วุฒินันท์ สีเตชะ และกิตติมา อินทร์ทรัพย์. (2561). กลวิธีการสร้างคุณูปประโยคของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาไทย. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 12(2), 164-179.
- Antinucci, F., Duranti, A., & Gebert, L. (1979). Relative clause structure, relative clause perception, and the change from SOV to SVO. *Cognition*, 7(2), 145-176.
- Chang, Y. F. (2004). *Second Language Relative Clause Acquisition: An Examination of Cross-Linguistic Influences*. Retrieved February 13, 2023, from <http://www.researchgate.net/publication/234586883>
- Cook, V. (1975). Strategies in the comprehension of relative clauses. *Language and Speech*, 18, 204-212.
- Dulay, H., Burt, M. & Krashen, S.D. (1982). *Language Two*. New York: Oxford University Press.
- Gass, S. (1980). An investigation of syntactic transfer in adult second language learners. In Scarcella, R.C. & Krashen, S.D. (Eds.), *Research in second language acquisition*. (pp. 132-141). Rowley, MA: Newbury House.
- Izumi, S. (2003). Processing difficulty in comprehension and production of relative clauses by learners of English as a second language. *Language Learning*. 53(2), 285-323.
- James, C. (1998). *Errors in language learning and use: Exploring error analysis*. London: Longman.
- Kesmanee, C. (2013). *숙달도에 따른 태국인 학습자의 한국어 과거 관형사형 어미 사용 양상* (석사학위논문). 이화여자대학교 교육대학원, 서울.
- Kuno, S. (1974). The position of relative clauses and conjunctions. *Linguistic Inquiry*, 5, 117-136.
- Larsen, F. D. & Long, M. H. (1991). *An Introduction to Second Language Acquisition Research*. London: Longman.
- Rattanasak, S. (2014). *Acquisition of English Non-restrictive Relative Clauses: An Interlanguage Study of Thai EFL Students* (Master's thesis). Thammasat University, Bangkok.
- Richards, J.C., (ed.). (1974). *Error analysis: Perspectives on second language acquisition*. London: Longman.
- Schachter, J. (1974). An error in error analysis. *Language Learning*, 24, 205-214.
- Suh, J. (2011). EFL Korean Learners' Use of Relative Clauses in Both Context-free and Context-rich Situations. *English Teaching*. 66(2), 189-210.
- Zhu, L. (2014). A study of syntactic transfer in relative clause learning of Chinese college English major. *Theory and Practice in Language Studies*, 4(3), 613-617.
- รัตนาทิศา พัตตานา. (2022). *태국인 한국어 학습자의 관형사절 시제 실현에 나타난 학습자언어 변이 연구* (석사학위논문). 한국학중앙연구원 한국학대학원, 경기도.

- 성지연. (2010). *한국어 학습자의 내포문 사용 오류 연구-대치 오류를 중심으로- 외국어로서의 한국어교육*, 35, 51-75.
- 성지연. (2012). *형태초점 교수를 통한 한국어 내포문 교육 연구*(박사학위논문). 고려대학교, 서울.
- 원해영. (2013). *한국어교육을 위한 기본문형 연구- 필수논항과 격표지를 중심으로- 언어과학*, 20(2), 145-168
- 이경운. (2018). *태국인 학습자의 한국어 문법 발달 특성 연구*(석사학위논문). 계명대학교 대학원, 대구.
- 장민지. (2012). *태국인 학습자의 L2, L3 언어 유형이 한국어 어순 배열에 미치는 영향*(석사학위논문). 연세대학교 교육대학원, 서울.
- 조철현. (2002). *한국어 학습자의 오류 유형 조사 연구*. 문화관광부.
- 최은지. (2022). *한국어 학습자의 관계관형절 발달에서의 평행 기능 가설과 지각 난이성 가설의 검증*. *어문논집*, 96, 253-279.
- 혁미평·홍종선. (2016). *중국인 학습자의 한국어 관형절 내포문 사용 양상 연구*. *Journal of Korean Culture*, 33, 115-148.